

Arrest

nr. 191 995 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 28 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 februari 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 maart 2017 met refertenummer 68726.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 juni 2017.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. COUILLIER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 21 juni 2017 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

1.2. Verzoeker richt op 30 juni 2017 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 24 augustus 2017 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord en verwijst hierbij tevens naar artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet. Zij preciseert nader de elementen van de zaak en wijst erop dat zowel het schrijven van de verzoekende partij waarbij ze aangeeft een synthesememorie in te dienen, als de synthesememorie zelf laattijdig zijn. De advocaat van de verzoekende partij stelt dat hij de vraag van de griffie van de Raad inzake het al dan niet indienen van een synthesememorie op 16 mei 2017 heeft ontvangen, doch kan hiervan geen begin van bewijs voorleggen dat het vermoeden weerlegt, zoals neergelegd in artikel 39/57, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Waar de advocaat van de verzoekende partij van mening is dat de termijn voor het indienen van een synthesememorie pas begon te lopen na zijn aangetekend schrijven van 23 mei 2017, waarbij hij kennisgeving deed van de wens om een synthesememorie neer te leggen, merkt de voorzitter op dat dit geen steun vindt in de wet. De advocaat van de verzoekende partij brengt bovendien niets in tegen de vaststelling van de voorzitter dat de synthesememorie van 7 juni 2017 te laat is ingediend, zelfs indien zou gerekend worden vanaf 16 mei 2017.”*

1.4. De Raad merkt op dat in de beschikking van 21 juni 2017 werd aangegeven dat verzoeker niet tijdig overging tot het indienen van zijn synthesememorie. In deze wijst de Raad erop dat het aangetekend schrijven van de griffie met de vraag of verzoeker al dan niet een synthesememorie wenst in te dienen aan bpost werd overhandigd met het oog op betekening ervan op 9 mei 2017. Conform artikel 38/81, vierde en vijfde lid van de Vreemdelingenwet beschikt verzoeker, vanaf de kennisgeving van voormelde brief van de griffie, over een termijn van acht en vijftien dagen, respectievelijk om de Raad in kennis te stellen van zijn wens om al dan niet een synthesememorie in te dienen en om deze synthesememorie desgevallend over te maken.

1.5. Uitgaand van het wettelijk vermoeden, zoals vastgelegd in artikel 39/57, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, van kennisname op de derde werkdag die volgt op die waarop de bovenvermelde brief van de griffie aan de postdiensten werd overhandigd, dient te worden aangenomen dat verzoeker op vrijdag 12 mei 2017 kennis heeft genomen van de vraag van de griffie of hij al dan niet een synthesememorie wenst in te dienen. Aldus diende verzoeker ten laatste op vrijdag 19 mei 2017 de griffie op te hoogte te stellen van zijn wens om al dan niet een synthesememorie neer te leggen en ten laatste op vrijdag 26 mei 2017 desgevallend een synthesememorie in te dienen. In casu wijst de Raad erop dat verzoeker slechts op 23 mei 2017 de Raad ter kennis heeft gegeven dat hij een synthesememorie wenst neer te leggen en vervolgens slechts op 7 juni 2017 deze synthesememorie heeft ingediend. Aldus blijkt dat verzoeker beide handelingen laattijdig verrichtte. Ter terechtzitting stelt verzoeker dat hij voormeld aangetekend schrijven van de griffie slechts heeft ontvangen op 16 mei 2017. Losstaand van het gegeven dat verzoeker geen bewijs overmaakt van het ontvangst van voormeld schrijven op 16 mei 2017 – zodat hij met deze bewering het wettelijk vermoeden van kennisname op de derde werkdag niet weerlegt – wijst de Raad erop dat, zelfs indien wordt uitgegaan van een ontvangst van het schrijven van de griffie op 16 mei 2017, er nog steeds sprake is van een laattijdig ingediende synthesememorie. Vertrekkende immers van een kennisname van de brief van de

griffie op dinsdag 16 mei 2017, betrof de laatste nuttige dag om een synthesesmemorie in te dienen dinsdag 30 mei 2017. De Raad herhaalt dat verzoeker slechts op 7 juni 2017 een synthese-memorie indiende. Het betoog van verzoeker is dan ook niet van aard om de inhoud van de beschikking aan het wankelen te kunnen brengen. In de mate dat verzoeker nog aangeeft dat hij handelde onder de veronderstelling dat de termijn van vijftien dagen om een synthesesmemorie in te dienen slechts begon te lopen op het ogenblik dat hij de griffie in kennis stelde van zijn wens om een synthesesmemorie in te dienen, wijst de Raad erop dat deze veronderstelling geen steun vindt in de duidelijke bewoordingen van artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet.

1.6. Gelet op bovenstaande brengt verzoeker geen enkel element aan dat ertoe leidt anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld, namelijk dat hij binnen de in artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 15 dagen geen synthesesmemorie heeft ingediend, zodat de Raad onverwijld uitspraak doet met toepassing van artikel 39/81, zesde lid van voormelde wet *“waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld”*.

Het beroep is onontvankelijk.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA